

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	1
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ	6
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ.....	12
PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ	14
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ.....	16
PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH	19
UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH	21
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY WOJSKOWEJ.....	24

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 64/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy niedołączenie przez pozwanego ubezpieczyciela do sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym odpisu dokumentów znajdujących się w aktach szkodowych sporządzonych w związku z likwidacją szkody i dołączonych do sprzeciwu dla doręczenia ich powodowi, stanowi brak formalny sprzeciwu uniemożliwiający nadanie mu biegu?”

III CZP 65/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wynikające z dokumentu urzędowego w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego domniemanie zgodności z prawdą tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone, obejmuje także fakt istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu?”

III CZP 66/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w sytuacji, gdy wypadek powodujący szkodę w związku z ruchem pojazdu mechanicznego był jednocześnie wypadkiem w drodze na służbę funkcjonariusza Policji, Skarbowi Państwa, który

wypłacił funkcjonariuszowi uposażenie należne w razie choroby na podstawie art. 121 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277 ze zm.), przysługuje od sprawcy wypadku roszczenie o zwrot równowartości wypłaconego uposażenia?”

III CZP 67/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy umowa rozszerzająca wspólność, zawarta przed wstąpieniem w związek małżeński i przed zmianą art. 49 § 1 pkt 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, wprowadzoną z dniem 20 stycznia 2005 r., wywiera skutek rzeczowy w zakresie składników majątku pochodzących z dziedziczenia w sytuacji, gdy otwarcie spadku nastąpiło po zawarciu związku małżeńskiego?

2. Czy w postępowaniu o podział majątku sąd jest związany orzeczeniem wydanym w sprawie o dział spadku, w sytuacji gdy w sprawie o dział spadku nie uczestniczyli małżonek, który na podstawie umowy rozszerzającej wspólność stał się współwłaścicielem nieruchomości wchodzących w skład spadku, w szczególności gdy majątek uzyskany przez małżonka w sprawie o dział spadku nie odpowiada wielkości jego udziału w spadku?”

III CZP 68/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy prowadzenie egzekucji na podstawie nieprawomocnego nakazu zapłaty z weksla w postępowaniu nakazowym, któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 492 § 3 zd. 1 k.p.c.,

jest działaniem bezprawnym, rodzącym odpowiedzialność deliktową z art. 415 k.c. w związku z art. 338 § 2 k.p.c. w razie uchylenia nakazu zapłaty i prawomocnego oddalenia powództwa?”

III CZP 69/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przepis art. 2 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. – Prawo wodne (Dz. U. Nr 34, poz. 158) może stanowić podstawę wpisu do księgi wieczystej nabycia prawa własności Skarbu Państwa bez poświadczenia tego nabycia w drodze orzeczenia sądowego?”

III CZP 70/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Na czyją rzecz należy stwierdzić zasiedzenie służebności gruntowej w sytuacji, gdy termin zasiedzenia upłynął przed dniem 1 lutego 1989 r., a dzierżycielem służebności w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa były przedsiębiorstwa państwowe, jeżeli na rzecz Skarbu Państwa to, czy w postanowieniu należy określić jego *statio fisci* oraz jaka jednostka organizacyjna winna reprezentować Skarb Państwa w postępowaniu o stwierdzenie zasiedzenia służebności z wniosku Enea Spółki Akcyjnej w Poznaniu?”

III CZP 71/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy określony w art. 984 § 2 k.p.c. termin do złożenia wniosku o przejęcie nieruchomości podlega przywróceniu w trybie art. 168 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.?”

III CZP 72/09

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Katowicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy Sąd Okręgowy, doręczając dłużnikowi odpis postanowienia w trybie art. 42 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. U. UE. 01.12.1), ma obowiązek doręczyć go wraz z uzasadnieniem?”

III CZP 73/09

Pytanie prawne Sądu Rejonowego w Koszalinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy w wypadku zmiany sposobu prowadzenia postępowania upadłościowego z upadłości z możliwością zawarcia układu na upadłość obejmującą likwidację majątku – należności sprzed tej zmiany powstałe z czynności lub zaniechań upadłego dokonanych bez zgody nadzorcy sądowego, w tym należności podatkowe wynikające z działalności gospodarczej prowadzonej przez upadłego, są traktowane jako koszty postępowania obejmującego likwidację majątku, pokrywane przez syndyka w miarę posiadanych funduszków – wedle art. 343 ust. 2 prawa upadłościowego i naprawczego w zw. z art. 5 ustawy z dnia 6 marca 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. Nr 53, poz. 434)?

2. Czy ostateczne wynagrodzenie syndyka ustalone przez sąd przed zatwierdzeniem ostatecznego planu podziału funduszków ma-

sy podlega stosunkowemu zaspokojeniu (redukcji) na warunkach określonych w planie podziału stosownie do art. 344 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 60, poz. 535 ze zm.) przewidzianych dla wierzytelności kategorii pierwszej?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 28/09 – z dnia 4 czerwca 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie:

„Czy art. 102 § 1 dekretu z dnia 11 października 1946 r. Prawo rzeczowe (Dz. U. Nr 57, poz. 319 z późn. zm.), miał zastosowanie do wniosku złożonego po dniu 1 stycznia 1947 r. na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279 z późn. zm.) w zw. z art. XXXIX § 2 dekretu z dnia 11 października 1946 r. Przepisy wprowadzające prawo rzeczowe i prawo o księgach wieczystych (Dz. U. Nr 57, poz. 321 z późn. zm.) o przyznanie prawa własności czasowej?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 29/09 – z dnia 4 czerwca 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie

Dopuszczalne jest cofnięcie przez pozwanego zarzutu zapisu na sąd polubowny w toku postępowania zażaleniowego wywołanego zaskarżeniem postanowienia sądu pierwszej instancji rozstrzygającego o zasadności tego zarzutu.

III CZP 30/09 – z dnia 4 czerwca 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gdańsku

1. Sąd rejestrowy nie może z urzędu wykreślić wpisu w wyniku samodzielnej oceny istnienia lub ważności uchwały organu spółdzielni stanowiącej podstawę dokonania tego wpisu (art. 24 ust. 4

ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186 ze zm.).

2. Członek zarządu spółdzielni, wykreślony przez sąd rejestrowy z rejestru na podstawie art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, jest zainteresowany w sprawie o wykreślenie go z rejestru (art. 510 § 1 w zw. z art. 694³ § 2 k.p.c.).

III CZP 33/09 – z dnia 4 czerwca 2009 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Rzeszowie

Sąd rejestrowy dokonuje wpisu do rejestru dłużników niewypłacalnych zgodnie z treścią prawomocnego orzeczenia sądowego będącego podstawą wpisu, także wtedy, gdy treść tego orzeczenia – ze względu na nieobjęcie nim wszystkich zakazów przewidzianych w art. 55 pkt 4 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186 ze zm.) w zw. z art. 373 ust. 3 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 60, poz. 535 ze zm.) nie jest zgodna z systemem informatycznym Krajowego Rejestru Sądowego.

III CZP 34/09 – z dnia 4 czerwca 2009 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Tarnowie

Jeżeli decyzja o podziale nieruchomości zawiera warunek, że przy zbywaniu wydzielonych działek zostaną ustanowione służebności drogowe zapewniające dostęp do drogi publicznej lub nastąpi sprzedaż udziałów w prawie do działki stanowiącej drogę wewnętrzną, umowa przeniesienia własności wydzielonej działki zawarta bez spełnienia tego warunku jest nieważna (art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 99 i art. 93 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o

gospodarce nieruchomościami, tekst jedn.: Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603 ze zm.).

III CZP 37/09 – z dnia 4 czerwca 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie

Zakład Ubezpieczeń Społecznych jako wierzyciel należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne i innych świadczeń, dla których droga egzekucji sądowej jest dopuszczalna, zgłaszając uczestnictwo w podziale sumy uzyskanej z egzekucji z nieruchomości (art. 1036 k.p.c.) spełnia wymaganie polegające na złożeniu tytułu wykonawczego tylko wtedy, gdy administracyjny tytuł wykonawczy jest zaopatrzony w sądową klauzulę wykonalności.

III CZP 35/09 – z dnia 25 czerwca 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

1. Przepis art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 22 lipca 2006 r. o przekazaniu środków finansowych świadczeniodawcom na wzrost wynagrodzeń (Dz. U. Nr 149, poz. 1076 ze zm.) ma zastosowanie do świadczeniodawcy, którego w dniu 30 czerwca 2006 r. nie wiązała z Narodowym Funduszem Zdrowia umowa o udzielaniu świadczeń w zakresie opieki zdrowotnej, a który po tej dacie, a przed datą wejścia w życie wyżej wymienionej ustawy przejął miejsce publicznego samodzielnego zakładu opieki zdrowotnej, wstąpił w stosunki pracy z pracownikami tego zakładu i kontynuował dotychczasową działalność zlikwidowanego zakładu z zakresu świadczeń opieki zdrowotnej w okresie ostatnich czterech miesięcy 2006 r. i przez cały rok 2007.

2. W pozostałym zakresie odmówiono podjęcia uchwały.

III CZP 36/09 – z dnia 25 czerwca 2009 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warsza-
wie

Apelacja uczestnika postępowania w części dotyczącej roz-
strzygnięcia o kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu, w wy-
padku przyznania tych kosztów pełnomocnikowi od Skarbu Pań-
stwa jest niedopuszczalna.

III CZP 39/09 – z dnia 25 czerwca 2009 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

W razie niewykonania zobowiązania wierzyciel, który nie od-
stąpił od umowy może dochodzić naprawienia szkody na zasadach
ogólnych, a należne mu odszkodowanie nie jest ograniczone do
wartości zadatku lub jego podwójnej wysokości.

III CZP 40/09 – z dnia 25 czerwca 2009 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Katowicach

W razie objęcia jednym pozwem żądania uchylenia kilku
uchwał pozwanej wspólnoty mieszkaniowej podstawę zasądzenia
kosztów zastępstwa procesowego strony reprezentowanej przez
radcę prawnego stanowi stawka minimalna, o której mowa w § 10
ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 wrze-
śnia 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz
ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzie-
lonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163,
poz. 1349 ze zm.), niezależnie od liczby zaskarżonych uchwał.

III CZP 42/09 – z dnia 25 czerwca 2009 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie:

„1. Czy decyzja wydana na podstawie art. 1 i art. 3 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (Dz. U. Nr 175, poz. 1459 ze zm.) dotycząca przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności działki gruntu będącej we współwłasności – stanowi samoistną podstawę do zmiany wpisu w księdze wieczystej także udziałów współwłaścicieli w częściach wspólnych budynku posadowionego na tym gruncie w świetle regulacji wynikającej z art. 47 § 1 i art. 48 k.c.?”

2. Czy w przypadku braku tożsamości oznaczenia wielkości udziałów w częściach wspólnych gruntu na podstawie wskazanej decyzji i wielkości udziałów w częściach wspólnych budynku na podstawie wpisu do księgi wieczystej, zasada *superficies solo cedit* nie stoi w sprzeczności z treścią art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tekst jedn.: Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903) określającym, iż udział właściciela lokalu w nieruchomości wspólnej odpowiada stosunkowi powierzchni lokalu wraz z powierzchnią pomieszczeń przynależnych do łącznej powierzchni użytkowej wszystkich lokali wraz z pomieszczeniami do nich przynależnymi?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 43/09 – z dnia 25 czerwca 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie:

„Czy w procesie o zapłatę wynagrodzenia autorskiego skierowanego przeciwko organizacji zbiorowego zarządzania nabywca autorskich praw majątkowych, w celu wykazania legitymacji czynnej, może domagać się przesłankowego ustalenia, że zbywca tych praw jest autorem utworu w sytuacji, gdy również w stosunku do innego

twórcy działa domniemanie z art. 8 § 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631 ze zm.)?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

I CSK 482/08 – wyrok z dnia 8 stycznia 2009 r.

Norma konstytucyjna może stanowić podstawę prawną jeżeli jest skonkretyzowana w stopniu pozwalającym na samoistne jej zastosowanie.

I CSK 297/08 – wyrok z dnia 5 lutego 2009 r.

Przez poręczenie, o którym mowa w art. 15 § 1 k.s.h. należy rozumieć także poręczenie wekslowe.

II CSK 492/08 – postanowienie z dnia 19 lutego 2009 r.

1) Niezgodność orzeczeń, o której jest mowa w art. 27 ust. 3 Konwencji o jurysdykcji i wykonaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych sporządzonej w Lugano dnia 16 września 1988 r. (Dz. U. z 2000 r. Nr 10, poz. 132) może dotyczyć zarówno orzeczeń mających za przedmiot to samo roszczenie jak i inne roszczenia, jednak związane tą samą kwestią wspólną.

2) Odmowa uznania stwierdzenia (stwierdzenia wykonalności) orzeczenia zagranicznego na podstawie art. 27 ust. 3 Konwencji może być oparta na podstawie odmiennego rozstrzygnięcia kwestii wspólnej, która stanowi w postępowaniu w jednym państwie przedmiot roszczenia głównego, a w postępowaniu w drugim państwie zagadnienie prejudycjalne.

V CSK 373/08 – wyrok z dnia 12 marca 2009 r.

Uchwała zarządu spółdzielni mieszkaniowej określająca

przedmiot odrębnej własności lokali powinna uwzględniać piwnice jako pomieszczenia przynależne, jeżeli zostały spełnione przesłanki wskazane w art. 42 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1116 ze zm.).

V CSK 423/08 – wyrok z dnia 8 kwietnia 2009 r.

Dłużnik przelanej wierzytelności może – w ramach art. 513 § 1 k.c. – skutecznie powołać się wobec cesjonariusza na zarzut w postaci odstąpienia od umowy sprzedaży zawartej z cedentem z powodu wady przedmiotu sprzedaży, gdy wada rzeczy została ujawniona po podjęciu przez niego wiadomości o przelewie wierzytelności.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 14/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Legnicy przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy art. 4 ust. 1a ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 424 ze zm.) samodzielnie reguluje kwestię przedawnienia karalności wszystkich zbrodni komunistycznych, o których mowa w art. 2 ust. 1 tej ustawy, czy też w tym zakresie winny mieć również zastosowanie przepisy Kodeksów karnych z roku 1997 i z roku 1969 oraz art. 15 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Przepisy wprowadzające Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 554 ze zm.)?”

I KZP 15/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Białymstoku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy zakres znamienia «kto nie stosuje się do znaku» określonego w art. 92 § 1 k.w. obejmuje również postój pojazdu w strefie płatnego parkowania oznaczonej znakami D-44 «strefa parkowania» określonym w § 58 ust. 4 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393 z późn. zm.), bez uiszczenia opłaty?”

I KZP 16/09

Pytanie prawne Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy za nieprzebywanie strony pod wskazanym przez siebie adresem można uważać pobyt strony w zakładzie karnym lub areszcie śledczym?”

I KZP 17/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Zamościu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przepis art. 115 § 13 k.k. poprzez zaliczenie do kategorii funkcjonariuszy publicznych kuratora sądowego za takiego funkcjonariusza uważa również kuratora sądowego społecznego?”

I KZP 18/09

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przepis art. 105 § 2 k.k. obejmuje swoim zakresem przestępstwa umyślne kwalifikowane przez nieumyślne następstwa, określone w art. 158 § 2 k.k. i art. 158 § 3 k.k.?”

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

IV KK 418/08 – wyrok z dnia 16 kwietnia 2009 r.

Środki odurzające lub substancje psychotropowe, o których mowa w art. 62 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) muszą spełniać nie tylko kryterium przynależności grupowej do związków wymienionych w załącznikach do tego aktu prawnego, ale również kryterium ilościowe, pozwalające na co najmniej jednorazowe użycie w celu osiągnięcia efektu odurzenia lub innego, charakterystycznego dla działania substancji psychotropowej.

IV KK 14/09 – postanowienie z dnia 22 kwietnia 2009 r.

Przepis art. 158 § 1 k.k. nie określa sposobu udziału w pobiciu (a także w bójce), co oznacza, że może to być każda forma świadomego współdziałania uczestników pobicia, a w jej ramach również każdy środek użyty do ataku na inną osobę (inne osoby), jeżeli wspólne działanie powoduje narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1 k.k.

V KK 398/08 – wyrok z dnia 27 kwietnia 2009 r.

Jeżeli w apelacji pochodzącej od oskarżyciela publicznego zarzucono orzeczeniu o karze to tylko, że rażąca niewspółmierność kary przejawia się w warunkowym zawieszeniu jej wykonania, to sąd odwoławczy nie jest władny, w uwzględnieniu apelacji, zmienić zaskarżony wyrok przez podwyższenie wymiaru tej kary. Takie roz-

strzygnięcie narusza bowiem ograniczenie orzekania na niekorzyść oskarżonego zawarte w art. 434 § 1 zd. 2 k.p.k.

IV KK 427/08 – postanowienie z dnia 5 maja 2009 r.

Przepis art. 5 ustawy z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (Dz. U. Nr 179, poz. 1661 ze zm.) w brzmieniu ustalonym ustawą nowelizującą z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz. U. Nr 180, poz. 1492) w sposób zupełnie jednoznaczny przesłankę „zawinienia” podmiotu zbiorowego ustanawia jedynie w stosunku do osób wymienionych w art. 3 pkt 2 i 3 tej ustawy, poprzez wskazanie na „winę” w wyborze bądź nadzorze. Pominięcie w tym przepisie przesłanki własnej odpowiedzialności podmiotu zbiorowego za czyny osób wskazanych w art. 3 pkt 1, przy niewprowadzeniu jakichkolwiek innych zasad odpowiedzialności podmiotu za działania osób nim zarządzających, spowodowało brak możliwości pociągnięcia podmiotu zbiorowego do odpowiedzialności za czyny zabronione tej kategorii osób.

II KK 169/08 – postanowienie z dnia 19 maja 2009 r.

1. W procesie delegowania sędziego sądu wojskowego do pełnienia obowiązków sędziowskich lub wykonywania czynności administracyjnych w innym sądzie (albo w Departamencie Sądów Wojskowych Ministerstwa Sprawiedliwości), pozycja Ministra Sprawiedliwości i Ministra Obrony Narodowej nie jest równorzędna.

2. Wady procesu delegacji sędziego sądu wojskowego mają różny skutek, w zależności od tego, na jakim etapie decyzyjnym występują. Te z nich, które dotyczą decyzji podejmowanej przez Ministra Sprawiedliwości, na ogół, skutkują nienależytą obsadą sądu, gdyż w wyniku ich zaistnienia, sędzia faktycznie nie uzyskuje upo-

ważnienia do orzekania w innym sądzie niż ten, który wskazany został w jego akcie nominacyjnym (i tym samym jest jedynym, do orzekania w którym ten sędzia jest upoważniony). Taki sam skutek będzie miał brak zgody sędziiego sądu wojskowego na delegację trwającą ponad 3 miesiące. Natomiast wady zaistniałe w procesie podejmowania decyzji przez Ministra Obrony Narodowej powodują, że sędzia nie uzyskuje zgody na zmianę miejsca pełnienia służby wojskowej. W tym ostatnim zatem wypadku, nie mogą one spowodować skutku określonego w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

III KZ 22/09 – postanowienie z dnia 28 maja 2009 r.

W ramach kontroli warunków formalnych wniosku o wznowienie postępowania badaniu podlega, między innymi, wskazanie podstaw do wznowienia postępowania. Z przejętego do postępowania wznowieniowego art. 530 § 2 *in fine* k.p.k. (art. 545 § 1 k.p.k.) wynika, że odmowa przyjęcia kasacji może nastąpić, gdy oparto ją na innych powodach niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k. Stosując ten przepis odpowiednio w postępowaniu o wznowienie postępowania należy przyjąć, że również odmowa przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania może nastąpić, gdy we wniosku wskazano inne podstawy niż wymienione w art. 540 i art. 540a k.p.k.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

I UZP 9/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przy ustaleniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego, przysługującego ubezpieczonemu nie będącemu pracownikiem – do wymienionego w art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 31 poz. 267 ze zm.) «okresu 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy» – wlicza się także przychód z poprzednich okresów dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego oraz wynagrodzenie uzyskane przez ubezpieczonego z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia pracowniczego, jeżeli podlegał on obowiązkowemu ubezpieczeniu w okresie przerwy trwającej dłużej niż 30 dni w ubezpieczeniu dobrowolnym, przy zachowanej ciągłości ubezpieczenia chorobowego z różnych tytułów?»

II PZP 9/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przepis art. 43 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. Nr 158, poz. 1121) stanowi regulację całościową dla wypłaty

świadczeń ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych, czy też dla oceny zasadności wypłaty tych świadczeń należy uwzględniać okresy, o których mowa w art. 12 ust. 3 – 5 tej ustawy?”

II UZP 6/09

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czyim pracownikiem w rozumieniu art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74) jest osoba świadcząca pracę na podstawie umowy o dzieło zawartej z innym podmiotem niż pracodawca, jeżeli w ramach tej umowy była wykonywana praca na rzecz pracodawcy, z którym pozostawał w stosunku pracy: pracodawcy, z którym łączy go umowa o pracę, czy podmiotu, z którym zawarła umowę o dzieło?”

III UZP 1/09

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Lublinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne wypłacane po ustaniu stosunku pracy podlega wliczeniu do podstawy wymiaru emerytury w danym roku kalendarzowym wskazanym do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia?”

UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

I UZP 1/09 – z dnia 5 czerwca 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Łodzi:

„Czy w sprawie przeciwko członkom zarządu spółki o uregulowanie zobowiązań finansowych za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne, składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wynagrodzenie adwokata lub radcy prawnego będącego pełnomocnikiem winno być przyznane przy zastosowaniu § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349), czy też z uwzględnieniem § 6 tego rozporządzenia?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

II PZP 5/09 – z dnia 9 czerwca 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie:

„Czy zachodzi nieważność postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.) w zakresie, w którym Sąd Pracy rozpoznający sprawę w składzie jednego sędziego jako przewodniczącego i dwóch ławników (art. 47 § 1 k.p.c.), orzekł o oddaleniu roszczeń majątkowych powoda (o wynagrodzenie, o ekwiwalent za urlop wypoczynkowy), w związku z oddaleniem roszczenia o ustalenie stosunku pracy (art. 189 k.p.c.)?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

II PZP 6/09 – z dnia 9 czerwca 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

Można żądać wznowienia postępowania na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 listopada 2007 r. w sprawie SK 18/05, w którym Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 58 w zw. z art. 300 k.p. rozumiany w ten sposób, że wyłącza dochodzenie innych niż określone w art. 58 k.p. roszczeń odszkodowawczych związanych z bezprawnym rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia jest niezgodny z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 2 Konstytucji RP oraz nie jest niezgodny z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP, o ile prawomocne orzeczenie zostało ferowane wbrew normie prawnej zrekonstruowanej przez Trybunał Konstytucyjny z art. 58 k.p. w zw. z art. 300 k.p.

II UZP 4/09 – z dnia 9 czerwca 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

W sytuacji, gdy uprawnioną do renty rodzinnej jest tylko jedna osoba, nie może ona skutecznie złożyć wniosku, o którym mowa w art. 107a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) w zw. z art. 52 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jedn.: Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291) o wyłączenie jej z prawa do tej renty.

I PZP 2/09 – z dnia 18 czerwca 2009 r. w składzie 7 sędziów na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego

Pracownik, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pra-

cy na poprzednich warunkach przez sąd pracy po ustaleniu, że wypowiedzenie przez pracodawcę umowy o pracę na czas nieokreślony było nieuzasadnione lub naruszało przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, nie ma prawa do odszkodowania na podstawie przepisów Kodeksu cywilnego ponad przysługujące mu na podstawie art. 47 k.p. wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

III PZP 1/09 – z dnia 18 czerwca 2009 r. w składzie 7 sędziów na wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich

Rozwiązanie stosunku pracy w trybie art. 23¹ § 4 Kodeksu pracy nie uprawnia do nabycia odprawy pieniężnej, o której mowa w art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. Nr 90, poz. 844 ze zm.), chyba że przyczyną rozwiązania stosunku pracy była poważna zmiana warunków pracy na niekorzyść pracownika.

Sprostowanie

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2009 r. sprostowano z urzędu oczywistą omyłkę pisarską w sentencji uchwały Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2009 r., sygn. akt I PZP 8/08, w ten sposób, że błędnie powołany w pierwszym nawiasie przepis „art. 47 § 1 pkt 1 lit. a k.p.c.” zastąpiono prawidłowym powołaniem „art. 47 § 2 pkt 1 lit. a k.p.c.”.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY WOJSKOWEJ

WZ 15/09 – postanowienie z dnia 12 marca 2009 r.

Stosowanie tymczasowego aresztowania na podstawie art. 258 § 2 k.p.k. nie może być antycypacją grożącej oskarżonemu surowej kary, albowiem dopuszczalne jest wyłącznie w celu procesowym, mianowicie zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania. Surowość grożącej oskarżonemu kary nie jest przeto, sama w sobie, wystarczającą przesłanką do stosowania tymczasowego aresztowania na podstawie tego przepisu, a jedynie pozwala na przyjęcie domniemania, że w tym wypadku tymczasowe aresztowanie jest niezbędne w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, co powinno być jednak wykazane w uzasadnieniu odpowiedniego postanowienia.

WZ 23/09 – postanowienie z dnia 28 kwietnia 2009 r.

Do momentu uprawomocnienia się postanowienia prokuratora wojskowego o przekazaniu sprawy według właściwości prokuratorowi powszechnemu, sądem dokonującym czynności unormowanych w rozdziale 38 Kodeksu postępowania karnego jest sąd wojskowy.

WZ 28/09 – postanowienie z dnia 4 czerwca 2009 r.

1. Pogląd prawny wyrażony na gruncie art. 24 § 3 k.p.k. z 1969 r. w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 października 1989 r., V KZP 16/89, OSNKW 1990, z. 1-3, poz. 1, że na postanowienie o wyłączeniu do odrębnego postępowania sprawy

poszczególnych osób lub o poszczególne czyny nie przysługuje zażalenie, pozostaje aktualny również na gruncie art. 34 § 3 k.p.k.

2. Zażalenie kwestionujące odmowę zawieszenia postępowania (art. 22 § 2 k.p.k.) w sprawie grupowej, jedynie z powodu zaistnienia okoliczności występujących po stronie oskarżonego, którego sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, jest bezprzedmiotowe.

3. Stwierdzenie przez sąd na rozprawie głównej, że z powodu wyłączenia ze sprawy grupowej do odrębnego rozpoznania sprawy oskarżonego, którego przymiot uzasadniał jedynie właściwość tego sądu do rozpoznania z łączności również sprawy pozostałych oskarżonych, według zasad ogólnych należącej do właściwości sądu niższego rzędu, nie rodzi obowiązku przekazania tejże sprawy grupowej sądowi właściwemu, a jedynie stwarza taką możliwość na podstawie art. 35 § 2 k.p.k. i pod warunkiem wskazanym w tym przepisie.